

Vážení přítomní,

historie Unie křesťanských pedagogů – odráží – zřejmě nevyhnutelně – porevoluční vývoj naší společnosti, který provázely etapy velkého nadšení, ale i deziluze a poraženectví. Nechuť k jakékoli formě organizovanosti, jakkoli pochopitelná, se nevyhýbá ani našemu uskupení. Činí tak z lidí, snažících se bojovat proti často nesmyslným či vysloveně škodlivým vlivům, početně nevýznamnou hrstku postrádající potřebný vliv k nápravě nežádoucích jevů. Problémem zůstává, jak si s danou situací poradit. Osobně cítím naději pramenící z faktu, že alespoň části naší společnosti přestává být lhostejné, co se s ní děje. Doufám, že se nám pomocí převratných nových médií daří dostávat se do povědomí společnosti, a tak přesvědčujeme veřejnost, že ne pouze politici, ale spíše odborníci se zkušenostmi v dané oblasti mají co říci a vědí, jak pomoci ve složitých situacích výchovných a vzdělávacích situacích. Necítíme se být jakýmsi mentory, ale vědomí, že Ježíš byl ten největší učitel a přinesl nám správné odpovědi, abychom je předávali dále, nám pomáhá přenést je do praktického života jako intelektuální i morální vzkaz.

Myslím, že velkou pomocí nám mohou být i podobně cítící a uvažující lidé, sdružení v seskupeních bránících například práva rodičů, v centrech pro rodinu a jiných křesťanských společenstvích, ale i oficiální církevní odbory školství a vedení církevních škol, s nimiž chceme hledat širší platformu spolupráce a hájit či prosazovat to, co nás spojuje. Na to je třeba klást důraz v dnešní rozhádané společnosti. Rádi bychom navázali bližší spolupráci i s těmi, kdo mají rozhodovací pravomoci ve výchovně vzdělávacích oblastech a snaží se vnášet zpět tradiční potřebné hodnoty do dnešní ekonomicky orientované společnosti. Tato společnost strádá v citové a vztahové rovině, jakoby ztratila schopnost najít efektivní výchovné a vzdělávací nástroje a přiměřeně je uplatňovat. Jak už řekl otec arcibiskup Duka na našem nedávném setkání, nestačí protestovat, ale jít dál a najít či vypracovat plnohodnotné návrhy jako náhradní a lepší řešení. Je mezi námi dost odborníků se zkušenostmi, i když jsme momentálně početně slabí. Je jen třeba, aby ti, kdo mohou ovlivnit prosazování rozumnější vzdělávací a výchovné politiky, se o to opakovaně pokoušeli, přičemž mohou počítat s touto odbornou podporou. Díky kvalitním řešením může získání respektu zpětně pomoci i daným organizačním uskupením, která nevznikla z touhy prosadit či proslavit se, ale z potřeby snažit se o rozumnější život moderní společnosti.

Děkuji Vám za pozornost.

Mgr. Dagmar Parohová, předsedkyně UKP

V Praze 9. 10. 2010